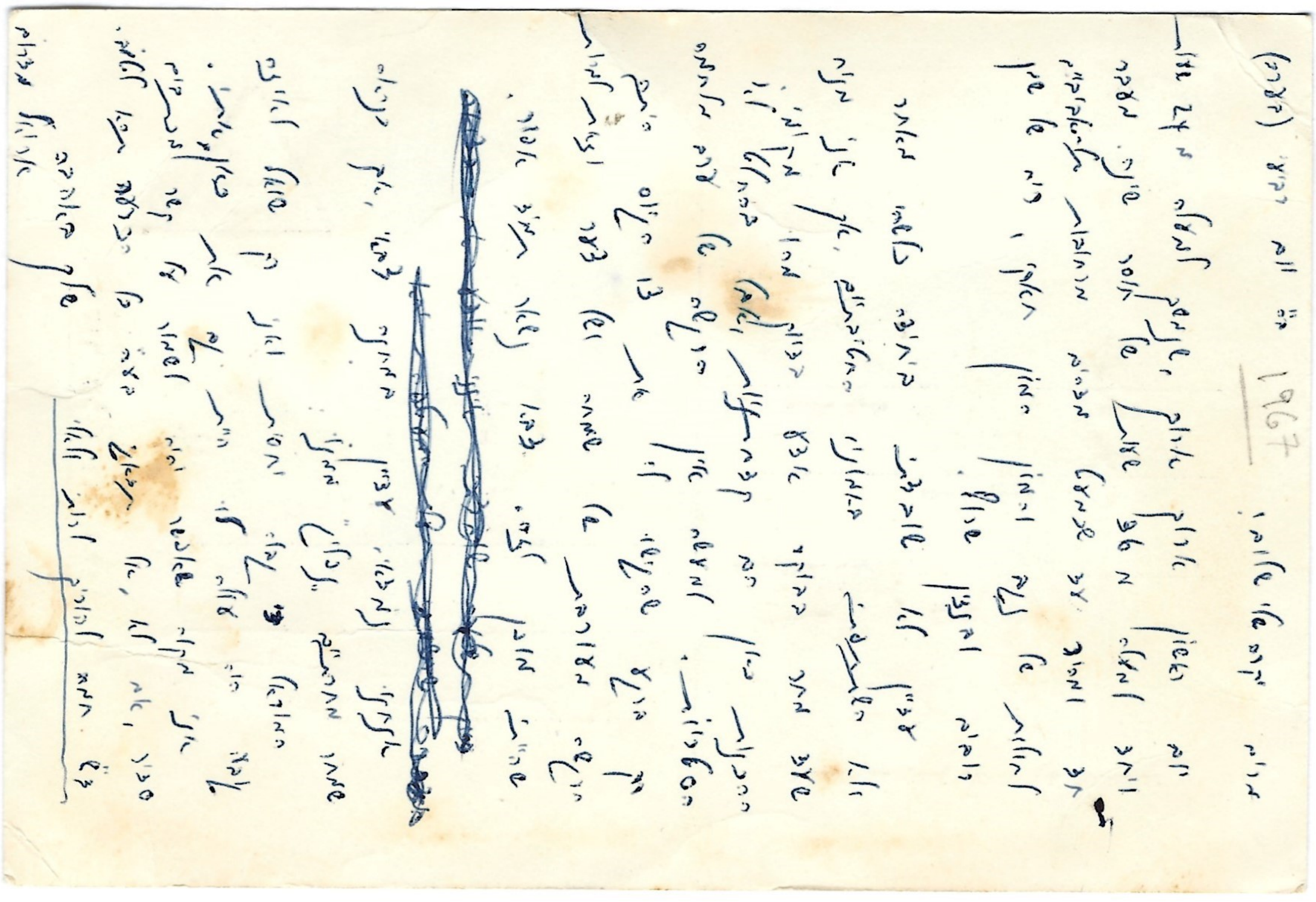

ב"ה יום רביעי (בערב) מאי 1967 תקופת ההמתנה – גלויה

מרים יקרה שלי שלום
יום ראשון ארוך ארוך , שנמשך למעלה מ-24 שעות , ויחד למעלה מ-36 שעות של חוסר שינה . מעבר חד ומהיר – עד שמעט מדהים – מרחובות תל-אביביים לחולות של הנגב והמון המון חאקי , ריח של שמן רובים ובנזין שרוף
עדיין לא שובצתי ביחידה כלשהיא מאחר ולא השתתפתי באימונים החטיבתיים , אך אני מניח שעד מחר בבוקר אדע בדיוק מהו מקומי.
ההכנות כאן הם קדחניות, אבל בהחלט לא היסטריות. למעשה אין הרגשה של ערב מלחמה . רק ברגע שהגישו לי את צו הגיוס היתה הרגשה מעורבת של שמחה ושל צער וזאת למרות שהייתי מוכן לזה . צבא נשאר תמיד אפור .
אנחנו נמצאים עדיין במחנה צבאי , אך כנראה שמחר-מחרתיים "נפליג" ממנו.
המוראל די גבוה יחסית ואני רק שואל לאיזה גובה היה עולה לו היית גם את כאן איתי.
אני מקווה שאפשר יהיה לשמור על קשר מכתבים סדיר , אם לא , אל תדאגי בע"ה כל הכרעה תהא לטובה
ד"ש חמה להורייך לרותי ולאלי
שלך באהבה אריאל בדרום
נ.ב כיוון שלא שובצתי עדיין אינני בטוח שזו אמנם תהא הכתובת , אך בינתיים כתבי על פי [כתובת זו]

[אריאל שוחרר לפני פרוץ מלחמת ששת הימים – לאחר שלא היה באימונים]